

ПАТРИША ХАЙСМИТ БАВНО, БАВНО ПО ВЯТЪРА

Превод от английски: Весела Прошкова, 1990

chitanka.info

Едуард (Скип) Скипъртън прекара почти целия си живот в безумна ярост. Такава му бе природата. Още от малък бе своенравен, а когато порасна, не понасяше хорската глупост, мързел или забавени реакции. Сега Скипъртън беше петдесет и две годишен. Жена му го напусна преди две години, защото не можеше да издържа капризите му. Запозна се с някакъв професор от Бостънския университет с много по-благ характер от Скипъртън. Разведе се поради несъвместимост на характерите и се омъжи за професора. Скипъртън обаче реши да се бори за попечителството над дъщеря им Маргарет, която тогава беше на петнайсет години. Постигна целта си с помощта на опитни адвокати и под предлог, че жена му го е изоставила заради друг мъж. Няколко месеца след развода Скипъртън получи инсулт и частична парализа, от която се възстанови по чудо след шест месеца, но лекарите го предупредиха:

— Скип, сам ще прецениш дали да живееш, или да умреш. Престани да пиеш и да пушиш, и то незабавно, в противен случай няма да дочакаш следващия си рожден ден.

Това бяха думите на кардиолога.

— Имаш задължения към Маргарет — посъветва го домашният лекар. — Трябва да се пенсионираш, Скип. Богат си, пък и професията ти е неподходяща за човек с твоя характер. Не отричам, че направи блестяща кариера, но много по-важно е как ще прекараш остатъка от живота си. Защо не станеш фермер?

Скипъртън беше съветник по въпросите на управлението и бе добре познат зад кулисите на големия бизнес. Работеше самостоятелно. Изправените пред фалит компании го търсеха да реорганизира, обновява, уволнява — препоръките му се изпълняваха безпрекословно.

„Просто отивам и ги изритвам“ — грубовато описваше работата си Скип, когато го интервюираха. Това се случваше рядко, защото предпочиташе анонимността.

Скипъртън купи фермата „Колдстрийм Хайс“ в щата Мейн, която се простираше върху площ от седем акра. Къщата към стопанството бе модерно обзаведена. Нае един от местните жители, на име Анди Хъмбърт, който щеше да живее и да работи във фермата. Скипъртън купи и част от селскостопанската техника, която бившият собственик бе принуден да продаде, но не цялата, защото нямаше никакво

намерение да заангажира свободното си време със земеделие. Лекарите му бяха препоръчали да прави леки упражнения и да избягва преумората. Известно им бе, че Скип не би могъл, пък и не би желал да прекъсне отведнъж всичките си връзки в света на бизнеса, където толкова го ценяха. Навярно от време на време щеше да пътува до Чикаго или до Далас, но официално Скип бе излязъл в пенсия.

Маргарет напусна частното училище в Ню Йорк и се премести в швейцарски пансион. Скипъртън познаваше и харесваше Швейцария и влагаше парите си в тамошните банки.

Той действително престана да пие и да пуши. Лекарите бяха изумени от силната му воля, но постъпката беше типична за Скип — да се откаже от раз, също като войник. Сега дъвчеше мундщуците на лулите си и всяка седмица унищожаваше по една. Успя да си счупи и два долни зъба, но в Бангор му поставиха железни коронки. Скипъртън и Анди гледаха няколко овци, колкото да не се зяноса тревата, и една свиня, която бе родила дванайсет прасенца. Маргарет пишеше изпълнени със силна привързаност писма, твърдеше, че харесва Швейцария и че е научила отлично френски. Сега Скипъртън носеше фланелени ризи без вратовръзка, ниски боти с връзки и яке. Апетитът му се подобри и бе принуден да признае, че се чувства по-добре.

Единственият трън в очите му — а Скип трябваше да има дразнител, за да се усеща нормално — беше собственикът на съседното стопанство, някой си Питър Фросби, който отказваше да му продаде къс земя, въпреки че Скип бе готов да му плати три пъти повече от реалната ѝ цена. Въпросният парцел се спускаше към една рекичка, наречена Колдстрийм, която служеше за северна граница между двете стопанства. Скипъртън не се интересуваеше от цялата река, а само от онази част, която течеше под прозорците на „Колдстрийм Хайс“. Искаше му се понякога да полови риба и да се хвали, че притежава земята край реката. Но агентите съобщиха на Скипъртън, че старият Фросби не желае никой да лови риба в поточето му, въпреки че домът му се намираще в горната част на реката, далеч от погледа на Скип.

Още същата седмица след отказа на Фросби Скипъртън покани последния на гости по телефона: „Просто да се опознаем като съседни“. Скип бе живял вече четири месеца в „Колдстрийм Хайс“.

Извадя от най-хубавото си уиски и бренди, пури и цигари — всичко онова, от което самият той бе принуден да се лишава — за да посрещне Фросби, който пристигна с пращен, но нов кадилак и с младеж, когото представи като сина си Питър.

— Нашето семейство не продава собствеността си — събщи старецът на Скип. — Притежаваме земите почти от триста години и рекичката винаги е била наша.

Фросби беше мършав здравеняк със студени сиви очи.

Бавно изпускаше колелца дим от пурата си и вися повече от десет минути на първото уиски.

— Не мога да разбера за какво ти е притрябвала рекичката.

— Малко риболов — отвърна Скип и надяна на лицето си любезна усмивка. — Рекичката се вижда от прозорците ми. Просто ми се ще да погазя през лятото.

Скипъртън погледна към Питър младши, който стоеше със скръстени ръце зад баща си. Скип имаше подкрепата на тромавия Анди, който го биваше за всичко, но не му беше роднина. Той би дал какво ли не (освен живота си), за да държи чаша чисто уиски в едната си ръка и хубава пура — в другата.

— Е, съжалявам — най-сетне рече той. — Все пак трябва да се съгласите, че цената, която ви предлагам, съвсем не е лоша — двайсет хиляди в брой за около двеста метра земя. Съмнявам се, че докато сте жив, ще получите подобно предложение.

— Докато съм жив, цената не ме интересува — отвърна Фросби и леко се усмихна. — Имам син.

Синът беше хубаво тъмнокосо момче с яки плещи, по-високо от баща си. Ръцете му все още бяха скръстени, сякаш за да подчертаят неприязненото отношение на бащата. Отпуснал ги бе само за момент, за да запали цигара, която скоро угаси. Все пак на сбогуване Питър младши се усмихна и каза:

— Хубава работа сте свършили тук, мистър Скипъртън. Къщата изглежда по-добре от преди.

— Благодаря — отвърна поласкан Скип. Беше доставил хубави, тапицирани с кожа мебели, на прозорците висяха завеси до пода, а пиростията и машините до камината бяха от мед.

— Приятен старомоден стил — отбеляза Фросби с тон, който прозвуча на Скипъртън едновременно като комплимент и подигравка.

— Не сме виждали наоколо плашило от — май още отпреди да се родя.

— Обичам старомодните неща. Като риболова например — отвърна Скипъртън. — Ей там се опитвам да засадя царевица, казаха ми, че почвата е подходяща. Там му е мястото и на плашилото, нали?

Стараяше се да се държи любезно, но кръвта му кипеше. Упорит като муле беше този Фросби от Мейн, разположил се върху няколкостотин акра земя, спечелена от по-енергичните му прадеди.

Фросби младши се взираше в поставената в сребърна рамка снимка на Меги, която стоеше на масата в хола. Снимката беше направена, когато момичето бе едва тринайсет- или четиринайсетгодишно, но деликатното, обрамчено от дълга тъмна коса лице показваше изящния нос и челото, неуловимата усмивка, които говореха, че след време ще стане красавица. Сега Меги бе почти осемнайсетгодишна и очакванията на Скип се сбъдваха.

— Хубаво момиче — обърна се към него Фросби младши, сетне погледна баща си, защото все още стояха в хола.

Скипъртън не му отвърна. Преговорите се оказаха безуспешни, а той не бе свикнал да губи. Вгледа се в зеленикавосивите очи на Фросби и каза:

— Хрумна ми още нещо. Да предположим, че наема земята до края на живота си, след което тя отново ще стане ваша собственост — или на сина ви. Ще ви плащам пет хиляди годишно. Може би ще обмислите предложението ми?

Фросби отново се усмихна хладно.

— Не, мистър Скипъртън. Все пак благодаря.

— Не бързам, посъветвайте се с адвоката си.

Сега Фросби се ухили самодоволно.

— Местните хора познават законите не по-зле от всеки адвокат. Във всеки случай добре знаем докъде се разпростират земите ни. Приятно ми бе да се запознаем, мистър Скипъртън. Благодаря за почерпката и довиждане.

Никой не протегна ръка за сбогом. Кадилакът потегли.

— Да върви по дяволите, проклетник такъв — промърмори Скипъртън на Анди, но на лицето му заигра лека усмивка. Все пак животът е само игра — понякога печелиш, понякога губиш.

Беше началото на май. Настъпи сезонът на царевицата. Скипъртън бе забелязал три-четири зелени кълна, които се подаваха от

светлокафявата, добре разорана почва. Това му достави удоволствие, накара го да мисли за индианците и за древните май. Царевича! А сред полето стърчеше класическото плашило, което двамата с Анди бяха сковали преди няколко седмици. Навлякоха старо сако върху хоризонталните летви и кафяви панталони на прикованите към основата пръчки. Скип откри тези вехтории на тавана. Тоалетът на плашилото се допълваше от сламена шапка, нанизана на върха и прикована с пирон.

Скип замина за пет дни в Сан Франциско. Трябваше да спасява някаква авиационна фирма, чиято дейност бе парализирана от съдебни дела, а управата ѝ бе изплашена до смърт от профсъюзите и прекратяването на договорите. Скип уволни трима вицепрезиденти и допълнително число работници, в резултат на което фирмата успя да се стабилизира, а той получи петдесет хиляди.

За да ознаменува последното си постижение и приближаването на лятото, когато очакваше завръщането на Меги, Скип застреля едно от ловджийските кучета на Фросби, което бе преплувало потока и излязло на негова територия да потърси улучена от ловците птица. Настани се в спалнята си на горния етаж и търпеливо зачака, защото по изстрелите беше разбрал, че в съседното стопанство ловуваха. Беше се въоръжил с бинокъл и с пушка с далечен обсег. Само да посмее да се оплаче Фросби! Простъпката си е простъпка.

Скип изпита огромно удовлетворение, когато Фросби заведе дело за убийството на кучето. Анди погребва животното по заповед на Скип, но последният с готовност призна, че го е застрелял. Съдията реши делото в негова полза.

Фросби пребледня от гняв.

— Навярно законът е такъв, но постъпката не е нито човешка, нито честна.

Старецът можеше да си дрънка колкото ще — без никакъв резултат.

Царевичата на Скипъртън достигна до кръста на плашилото и продължи да се извисява. Той прекарваше повечето време в спалнята си с бинокъл и заредена пушка, в случай че друго животно от стопанството на Фросби се появеше на негова територия.

— Внимавайте да не ме улучите — предупреди го Анди с неспокойна усмивка. — Обстрелват периферията на царевичната

нива, а знаете, че от време на време поливам там.

— Да не мислиш, че съм зле със зрението? — отвърна Скип.

След няколко дни той доказа, че притежава отлично зрение, като застреля някаква сива котка, която дебнеше птица или мишка във високата трева до потока. Скип я повали с първия изстрел, въпреки че не бе сигурен дали котката принадлежи на Фросби. На следващия ден Фросби младши се яви лично във връзка с убитото животно.

— Само един въпрос, мистър Скипъртън. Вчера чухме изстрел, а снощи една от котките ни не се върна, няма я и тази сутрин. Знаете ли нещо?

Младежът бе отказал предложението му стол.

— Аз застрелях котката. Беше навлязла в моята собственост — спокойно отвърна Скип.

— Но каква пакост може да стори тя? — Младежът се втренчи в Скип.

— Законът си е закон. Собствеността си е собственост.

Младият Фросби поклати глава.

— Жесток човек сте, мистър Скипъртън.

И си отиде.

Питър Фросби отново подаде жалба и същият съдия постанови, че съгласно старите американски и английски закони котката е по природа скитник и движенията ѝ не могат да бъдат ограничавани, както на кучето. Той наложи на Скипъртън малката глоба от сто долара и го предупреди в бъдеще по-рядко да посяга към пушката.

Присъдата смути Скипъртън, въпреки че глобата беше толкова нищожна, че предизвика усмивката му. Ех, ако можеше да измисли нещо по-приятно, нещо наистина ефикасно — старият Фросби навярно щеше да склони да му даде под наем поне част от потока.

Но когато Маргарет пристигна, той забрави враждата. Скип посрещна дъщеря си на летището в Ню Йорк, откъдето отпътуваха с кола за Мейн. Стори му се, че е пораснала. Беше по-закръглена, а бузите ѝ руменееха. Истинска красавица.

— Подготвил съм ти изненада — каза Скип.

— Хмм — може би кон? Нали ти казах, че тази година се научих да прескачам препятствия?

Нима му бе казала? Скип отвърна:

— Да. Не, не е кон.

Изненадата беше червена тойота с подвижен покрив. Поне си бе спомнил, че в училището се бе научила да кара кола. Меги много се зарадва и се хвърли в прегръдките на Скип.

— Колко си мил, татенце! Знаеш ли, изглеждаш чудесно!

Маргарет бе прекарала по Великден две седмици в „Колдстрийм Хайс“, но сега къщата изглеждаше много по-приветлива. Пристигнаха около полунощ, но Анди все още не си беше легнал — гледаше телевизия в малката си къщичка. Меги настоя да отиде и да го поздрави. Скип остана безкрайно доволен, като видя как очите на Анди се разшириха при вида на Маргарет.

Следващия ден изпробваха новата кола. Отидоха до един съседен град на около двайсет мили и обядваха там. Следобед Меги попита баща си дали може да лови риба в потока, но Скип бе принуден да ѝ забрани. Обясни ѝ цялото положение, като каза, че дори се опитал да наеме част от потока.

— Фросби е истински кучи син — заяви Скип. — Не отстъпва, и толкоз.

— Е, няма значение, татенце. Имам достатъчно други занимания.

Меги беше от онези момичета, които обичат да се разхождат, да четат или да се разтакава из къщата и да пререждат вещите. Занимаваше се с това, докато Скип водеше безкрайните си телефонни разговори с Далас или Детройт.

Скипъртън беше изненадан, когато един ден Меги се прибра с колата си около седем вечерта, а в ръката ѝ се полюшваха три пъстърви. Беше боса, а маншетите на дочените ѝ панталони бяха мокри.

— Къде улови рибата? — попита Скип. Първата му мисъл бе, че е взела някоя от пръчките и въпреки забраната му е ловила в потока.

— Запознах се с момчето, което живее там — отвърна Меги. — Двамата наливахме бензин и той се представи — каза, че видял снимката ми у нас. После пихме кафе в ресторанчето до бензиностанцията.

— Синът на Фросби?

— Да. Много е симпатичен. Може би само бащата е неприятен. Та Пит каза: „Ела да половим риба следобед“ и аз отидох. Баща му развъждал риба в горната част на реката.

— Не искам... Откровено казано, не ми се иска да дружиш със семейство Фросби.

— Ами те са само двама. — Меги беше озадачена. — Почти не познавам бащата. Къщата им е много хубава, татко.

— Нали ти казах, че си имах неприятности със стария Фросби. Не иде да се сприятеляваш със сина. Това е единственото, което искам от теб през ваканцията, чуваш ли, кукло? — така я наричаше винаги, когато искаше да я придума.

Още на следващия ден Меги изчезна за повече от три часа и Скип забеляза отсъствието ѝ. Беше казала, че отива в селото да си купи гуменки, и наистина носеше един чифт, когато се прибра, но Скип не можеше да си обясни защо са ѝ били необходими три часа за краткото пътуване до селото. С огромно усилие на волята се въздържа да не я разпита. В събота сутринта Меги заяви, че отива на танци в Кийнспорт.

— Подозирам с кого ще отидеш — каза Скип и сърцето му затуптя по-силно от прилива на адреналин.

— Кълна ти се, татенце, отивам сама. В днешно време момичетата нямат нужда от придружител. Не ми се иска да обличам дънки, ще си обуя белите панталони.

Скипъртън съзнаваше, че не може да ѝ забрани да танцува, но прекрасно знаеше, че младият Фросби ще бъде там и вероятно ще посрещне Меги на входа.

— Ще се радвам, когато се върнеш в Швейцария.

Скип знаеше какво ще се случи, то бе съвсем очевидно. Младият Фросби бе „завъртял главата“ на дъщеря му. Оставаше само надеждата, че тя ще преодолее увлечението, че няма да се случи нищо, докато Меги се върне в пансиона (още цял месец), защото не му се искаше да я държи затворена вкъщи. Не искаше да се наложи със сила, за да не изглежда абсурден в собствените си очи, нито в очите на простоватия Анди.

Тази нощ Меги се прибра много късно и толкова тихичко, че Скип не я усети, въпреки че стоя буден до два след полунощ и се ослушваше за стъпките ѝ. За негова голяма изненада сутринта лицето на Меги бе свежо и лъчезарно.

— Предполагам, че снощи младият Фросби е бил на забавата.

Меги съсредоточено поглъщаше бекона с яйца, но все пак отговори:

— Не разбирам защо си против него, татенце — само защото баща му не е пожелал да продаде земята, която цяла вечност е била тяхна семейна собственост.

— Не искам да се влюбваш в някакъв селяндур! Изпратих те в добро училище, имаш чудесни възможности, поне аз възнамерявам да ти ги създам.

— Известно ли ти е, че Пит е изкарал три години в Харвард, а сега учи задочно за електронен инженер.

— Така ли? Предполагам, че изучава компютърно програмиране? Много по-лесно е от стенография!

Меги се изправи.

— След месец навършвам осемнайсет години, татко. Не искам да ми се заповядва с кого мога и с кого не мога да излизам.

Скип също скочи от стола си и кресна:

— *Те не са хора от нашата черга!*

Меги напусна стаята.

През следващите дни Скип продължи да беснее и унищожи две-три лули. Анди забеляза тревогата му, но не обелваше нито дума. Той прекарваше сам свободното си време и с часове гледеше безсмислиците по телевизията. Скип крачеше из имението и репетираше речта, която щеше да произнесе пред Меги. Взираше се в свинята и в прасенцата, в подредената зеленчукова градинка на Анди, но всъщност не ги забелязваше. Опитваше се да намери нещо като лост, като оръжието, с което си служеше в бизнеса и което му помагаше да обърне нещата в своя полза. Не можеше да изпрати Меги обратно в Швейцария, въпреки че пансионът работеше и през лятото заради момичетата, чиито домове бяха прекалено далече, за да си ходят през ваканцията. Страхуваше се, че Меги дори ще се зарадва, ако ѝ забрани да се върне в училището. Скипъртърн имаше апартамент в Ню Йорк, който се поддържаше от двама прислужници, но знаеше, че дъщеря му няма да се съгласи да живее там, пък и на него не му се искаше да отиде в големия град. Предпочиташе да остане тук, където предчувстваше предстоящата битка.

Седмица след забавата в Кийнспорт не бе измислил нищо и се усещаше изчерпан. В събота Меги съобщи, че отива на гости у някой

си Уилмърс, с когото се запознали на забавата. Скип я попита за адреса и тя го надраска набързо в бележника до телефона. Оказа се, че ненапразно го е поискал, защото в неделя сутринта Меги я нямаше. Скип беше на крак още в седем, изчака на тръни до девет, по което време вече беше въвн от себе си. Не му беше удобно да телефонира порано, въпреки че чакането му струваше извънредно много.

Някакъв младеж вдигна слушалката и съобщи, че Меги била там, но си тръгнала доста рано.

— Сама ли беше?

— Не, с Пит Фросби.

— Само това исках да узная — каза Скип и почувства как кръвта нахлува в главата му, сякаш щеше да получи удар. — Хей, почакай! Знаеш ли къде отидоха?

— Не.

— Дъщеря ми взе ли си колата?

— Не, заминаха с колата на Пит. Тойотата е още тук.

Скип благодари на момчето и с разтреперана ръка затвори телефона. Тялото му се разтърсваше от прилив на енергия, която нахлуваше във всеки мускул и нерв. Взе отново слушалката и избра номера на Фросби. Обади се бащата. Скипъртън каза името си и попита дали случайно дъщеря му не е там.

— Не, няма я, мистър Скипъртън.

— А синът ви вкъщи ли е? Бих искал...

— Няма го в момента.

— Какво искате да кажете? Може би е бил вкъщи и е излязъл?

— Мистър Скипъртън, синът ми е самостоятелен — има собствена стая, собствен ключ и собствен живот. Нямам намерение да...

Скипъртън рязко затвори телефона. Носът му кървеше обилно, кръвта капеше върху ръба на масата и той изтича да вземе пешкир.

Меги не се прибра нито в неделя вечерта, нито в понеделник. Скипъртън едва се въздържа да не уведоми полицията, но се ужасяваше от мисълта, че името на дъщеря му ще бъде свързано с това на семейство Фросби, ако я откриеха някъде заедно със сина. Скип узна истината едва във вторник сутринта, когато получи писмо от Меги, изпратено от Бостън. Пишеше, че избягала, за да се омъжи за Пит и за да избегне „неприятни сцени“.

Въпреки че според теб може да е неочаквано, ние се обичаме и сме сигурни в чувствата си. Никак не ми се връщаше в училището, татенце. Ще ти се обадя след около седмица. Моля те, не се опитвай да ме намериш. Обадох се на мама, но не сме при нея. Мъчно ми беше да изоставя новата си кола — сигурна съм, че няма да ѝ се случи нищо.

Винаги любяща те:

Меги

Цели два дни Скип не напусна къщата и почти не сложи залък в устата си. Чувстваше се полумъртъв. Анди много се безпокоеше за него и най-сетне успя да го склони да отидат заедно до селото, за да напазаруват. Скипъртън се подчини, но през цялото време седеше безмълвно до Анди като изправен труп.

Селянинът отиде в дрогерията и в месарницата, а Скип остана в колата с безжизнен поглед, потънал в размисъл. Внезапно съзря приближаваща се по тротоара фигура. Старият Фросби! Стори му се, че старецът върви доста пъргаво за възрастта си. Облечен бе в нов костюм от туид, на главата му беше нахлупена черна филцова шапка, в ръката си размахваше пура. Скипъртън напразно се надяваше, че Фросби няма да го забележи.

Старецът не забави крачка, но тънките му устни се изкривиха в типичната за него неприятна усмивка. Той леко кимна, сякаш искаше да каже...

Скип *знаеше* какво се върти в главата на Фросби, или по-точно какво означаваше гадната му усмивка. Кръвта му забушува и изведнъж се почувства оздравял.

Анди го завари застанал разкрачен на тротоара, пъхнал ръце в джобовете си.

— Какво ще вечеряме, Анди? Гладен съм като вълк.

Същата вечер Скипъртън убеди Анди да си вземе по-дълга отпуска.

— Ще ти дам някоя и друга стотачка да се повеселиш, момчето ми. Заслужил си го.

Сетне тикна три стодоларови банкноти в ръката на селянина.

— Ако искаш, почини си и в понеделник, аз ще се оправя.

В събота вечерта Анди замина с пикапа за Бангор, а Скип телефонира на стария Фросби.

— Мистър Фросби, не мислите ли, че при създалите се обстоятелства е крайно време да сключим примирие?

Фросби изглеждаше изненадан, но се съгласи да дойде в неделя сутринта около единайсет, за да поговорят.

Старецът пристигна сам, със същия кадилак. Скипъртън не изгуби нито минута. Остави Фросби да почука, отвори му вратата и щом старецът влезе, го удари по главата с приклада на пушката. После завлече Фросби в коридора, за да се убеди, че е мъртъв: коридорът не беше застлан, а Скип не искаше да остави следи от кръв по килимите. Отмъщението му се услади и едва сдържаше усмивката си. Съблече дрехите на Фросби и уви тялото в предварително приготвените чували от зебло. После изгори дрехите в камината, където вече пращеше слаб огън. Часовника, портфейла и двата пръстена на жертвата скри в едно чекмедже — по-късно щеше да се занимае и с тях.

Предварително бе решил да изпълни плана си посред бял ден, а не през нощта, когато светлината на фенерчето можеше да привлече вниманието на някого. Скип прегърна тялото на Фросби и го повлече през полето към плашилото. Така измина повече от половин миля. В задните си джобове носеше въжета и нож. Той свали плашилото, преряза вървите, които прикрепяха дрехите към кръстосаните летви, облече Фросби в старите панталони и сако, нахлузи чувал върху главата и му нахлупи шапката. Тя не искаше да се задържи, това Скип я завърза, като проби с джобното си ножче дупки в периферията. Сетне вдигна чувалите и се запъти обратно по хълма, като непрекъснато се обръщаше, за да се наслади на произведението си. Всеки път на лицето му се появяваше доволна усмивка. Плашилото изглеждаше почти непроменено. Беше разрешил проблема, който обикновено затрудняваше престъпниците — къде да скрие трупа. Нещо повече, щеше да му се наслаждава, като го наблюдава от горния етаж с бинокъла.

Скип изгори чувалите в камината и се убеди, че дори подметките на обувките са се превърнали в мека пепел. Щеше да потърси копчетата и тока на колана, след като пепелта изстине.

Взе вила, отиде зад свинарника и зарови на около три пръста дълбочина портфейла (чието съдържание бе изгорил предварително),

часовника и пръстените. Мястото бе обраснало с жилава трева, която служеше само за паша на овцете — едва ли някому би хрумнало да копае тук.

Скип изми лицето и ръцете си, изяде дебело парче говеждо печено и започна да размишлява къде да скрие колата. Минаваше пладне. Не знаеше дали Фросби има прислужник, който да го чака за обяд, но по-безопасно бе да предвиди съществуването на такъв. Омразата към съседа го бе възпряла да научи от Меги подробности за домакинството на Фросби. Скип пхна в задния си джоб кухненски пешкир, за да изтрие отпечатъците от пръсти, качи се в кадилака и го подкара към гората, която познаваше добре, защото често минаваше през нея. Към гората водеше черен път, който се отклоняваше от шосето. Там Скип обърна колата. За щастие наоколо нямаше жива душа — никакви ловци или туристи. Спря колата, излезе и избърса волана, дори ключовете и вратата, после се отправи обратно към шосето.

Измина повече от час, докато се прибере вкъщи. По пътя намери дълга пръчка, подобна на тоягите, които според него са използвали някогашните пътници. Скип пристъпваше бавно, с вид на любител на природата и на птиците, за да не привлече вниманието на хората в отминаващите коли. Самият той не поглеждаше встрани. Времето на неделния обяд още не бе отминало.

От местната полиция позвъниха същата вечер около седем, с молба да го посетят. Скипъртън с готовност се съгласи.

Беше извадил копчетата и токата от пепелта в камината. Около един и половина му се обади някаква жена, която каза, че се обажда от дома на Фросби (Скип предположи, че е от прислугата), за да запита дали мистър Фросби е там. Скипъртън я осведоми, че мистър Фросби си тръгнал малко след пладне.

— Как смятате, дали Фросби възнамеряваше да се прибере веднага? — запита пълният полицай.

Скипъртън предполагаше, че е нещо като сержант. Придружаваше го по-млад полицай.

— Изобщо не спомена къде отива — отвърна Скип. — А пък аз дори не забелязах в каква посока потегли с колата.

Полицаят кимна, но Скип усети, че изгаряше от желание да запита нещо от сорта на: „Разбрах от икономиката на мистър Фросби,

че двамата не сте били в много добри отношения“. Но полицаят не продума, само огледа всекидневната и хвърли озадачен поглед към градината в задния двор, след което двамата блюстители на реда си тръгнаха.

Около полунощ Скип бе събуден от звъненето на телефона до леглото му, Меги се обаждаше от Бостън. Бяха научили за изчезването на бащата на Пит.

— Татко, казват, че те посетил същата сутрин. Какво се случи?

— Нищо особено. Поканих го на приятелски разговор и наистина се държахме приятелски. Нали все пак сега сме сватове... Миличка, откъде да знам къде е отишъл?

Скипъртън с изненада установи, че му е много лесно да лъже. Беше обмислил и преценил положението, подчинявайки се на най-примитивните си чувства, и всичко му подсказваше, че е прав, че си е отмъстил справедливо. Стариат Фросби трябваше да упражни повече контрол над сина см, но не го бе сторил. Това струваше на Скип дъщеря му — или поне така той преценяваше положението. Беше загубил Меги. Виждаше я в ролята на провинциална домакиня, майка на ограничени деца, в които несъмнено щеше да се прояви наследеното от Фросби тесногърдие.

Анди се завърна в понеделник сутринта. Каза, че научил в селото за изчезването на Фросби и че полицията открила колата му в близката гора. Скип се престори на изненадан, когато чу за колата. Анди не го запита нищо. Ами ако открие плашилото? Скип предполагаше, че с известна сума може да го накара да държи езика зад зъбите си. Царевицата беше обрана, в полето стърчаха само няколко стръка, предназначени за прасетата. Скипъртън ги обра в понеделник следобед, докато Анди хранеше животните.

Сега най-голямо удоволствие му доставяше да наблюдава нивата с мощния си бинокъл, застанал на прозореца на спалнята. Обичаше да гледа как вятърът разпилява царевичака около трупа на стария Фросби и да си представя как тялото се смалва и изсушава като мумия. Да се гърчи бавно на вятъра, както обичаше да се изразява един от сподвижниците на Никсън за враговете на президента. Фросби не се гърчеше, а висеше пред очите му. Не се появиха лешояди. Скип се страхуваше единствено от тях. Уплаши се само когато един следобед видя някакви ученици, които се движеха по отсрещния път (под който

течеше Колдстрийм) и сочеха плашилото. Скип се подпря на касата на прозореца и притисна здраво лакти към тялото си, за да задържи по-стабилно бинокъла. Видя неколцина момчета, които се смееха и едното като че се държеше за носа. Не може да бъде! Бяха близо на миля разстояние от плашилото. Все пак децата спряха, едно от момчетата тропна с крак, другото поклати глава и се засмя.

Скип би дал мило и драго, за да чуе какво си говореха. Бяха изминали десет дни от смъртта на Фросби. Ширеха се слухове, че старецът бил убит с цел грабеж от непознат, когото качил в колата си, че бил отвлечен и все още се очаква писмо с искания за откуп. Ами ако някой от учениците каже на баща си — или на когото и да било — че трупът на Фросби е скрит в плашилото? Точно това би хрумнало на Скип, ако беше малчуган. Ето защо той се страхуваше повече от учениците, отколкото от полицията.

А полицаите отново го посетиха, придружени от цивилен детектив. Те огледаха къщата и земята наоколо — навярно търсеха прясно изкопана дупка, но не откриха нищо. Разгледаха двете му пушки и си записаха калибъра и номерата им.

— Такъв е редът, мистър Скипъртън — обясни детективът.

— Разбирам — отвърна Скип.

Същата вечер позвъни Меги и му съобщи, че се намира в дома на Фросби, като го запита удобно ли е да дойде да го види.

— Защо не? Това е и твой дом — каза Скип.

— Никога не съм сигурна в какво настроение ще те заваря — каза Меги, когато пристигна.

— Струва ми се, че днес съм в отлично настроение. И... каквото било, било, надявам се, че ще бъдеш щастлива, Меги.

Меги носеше сини панталони, гуменки и стар пуловер. Трудно му бе да повярва, че е омъжена. Тя седеше със скръстени ръце и се взираше в пода. Сетне го погледна и промълви:

— Пит е много разтревожен. Нямаше да останем цяла седмица в Бостън, ако той не бе уверен, че тук полицията прави всичко възможно да открие баща му. Как изглеждаше мистър Фросби? Беше ли... потиснат? Пит е изпълнен със съмнения.

Скип се засмя.

— Напротив, беше в отлично настроение, доволен от вашия брак и прочие. — Той поизчака, но момичето продължаваше да мълчи. —

Навярно ще живееш у тях?

— Да. — Меги се изправи. — Ще си взема някои неща, татко. Донесох куфар.

Студенината и скръбта на дъщеря му огорчиха Скип. Тя спомена, че ще идва често, но не го покани да ги посети. Не че Скип щеше да отиде!

— Знам какво има в онова плашило — заяви един ден Анди.

Скип се обърна с бинокъла в ръка и го видя застанал на прага на спалнята.

— Така ли? И какво смяташ да направиш? — запита Скипъртън, като изпъчи гърди, готов на всичко.

— Нищо. Нищо — отвърна с усмивка Анди.

Скип не знаеше как да тълкува думите му.

— Навярно искаш някой долар, Анди? Мъничък подарък, за да си държиш езика зад зъбите?

— Не, сър — тихо отвърна селянинът и поклати глава. На обгорялото му лице се появи лека усмивка. — Не съм от тез хора.

Какво означаваха думите му? Скип беше свикнал с хора, които обичаха парите и искаха все повече и повече. Наистина, Анди беше различен. Е, толкова по-добре, щом не иска пари, помисли си Скип. Дори ще му излезе по-евтино. Колкото и да е странно, усещаше, че може да му се довери.

Листата взеха да падат. Наближаваше Все светии. Анди предварително махна портата на входната алея, направо я измъкна от пантите и обясни на Скип, че в противен случай децата ще я откраднат. Той познаваше местните обичаи. Децата не правеха много бели, но все пак обикаляха къщите, за да събират лакомства. Скип и Анди приготвиха дребни монети, царевичен сладкиш, пръчки от лакрица и дори поставиха на прозорците тикви с изрязани очи и уста, за да убедят посетителите, че са в празнично настроение. Но в нощта срещу празника никой не потропа на вратата на Скип. Той знаеше, че у семейство Фросби танцуват, защото вятърът донасяше до слуха му музиката. Представи си Меги, която навярно танцуваше и се забавляваше. Може би гостите носеха маски и бяха костюмирани. Сигурно ще ядат сладкиш с тиква и разбита сметана, а сетне ще играят

на различни игри, може би ще устроят търсене на „скритото съкровище“. За първи път в живота си Скип се почувства самотен. *Самотен*. Ужасно му се искаше да изпие едно уиски, но реши да не нарушава даденото пред самия себе си обещание и веднага след това се запита: защо? Облегна се на тоалетката и се взря в лицето си, отразено в огледалото. Видя дълбоките бразди, които се спускаха от носа покрай устата, бръчките под очите. Скип се извърна от огледалото.

В този миг погледът му бе привлечен от светлина в нивата. Изглежда, някаква процесия — от осем или десет души — се изкачваше нагоре с фенерчета или с факли. Скип откряна прозореца. Беше вцепенен от ярост и страх. Бяха на неговата земя! Нямаха право! Изведнъж разбра, че са деца. Дори в мрака виждаше, че осветените от факли фигури бяха по-ниски, отколкото на възрастни.

Скип светкавично се извърна, готов да повика Анди, но веднага се отказа. Изтича долу и сграбчи мощното си фенерче. Не си направи труда да вземе палтото от закачалката, въпреки че нощта беше мразовита.

— Хей — извика той и се втурна навътре в нивата. — Махайте се от земята ми! Нямате право да се разхождате там!

Децата пееха фалшиво и пронизително някаква лудешка песен или по-скоро креслив припев. Скип разпозна думата „плашило“. „Да изгорим плашилото...“ или нещо подобно.

— Хей, вие! Махайте се оттам! — Скип падна, удари коляното си, но побърза да се изправи. Беше абсолютно сигурен, че децата са го чули, но явно нямаха намерение да спират. Досега никой не беше дръзнал да му се противопостави с изключение на Меги, разбира се. — *Махайте се от земята ми!*

Децата напредваха подобно на черна гъсеница с оранжеви очи. Тук-там в тялото ѝ проблясваха други светлинни. Последните деца сигурно го бяха чули, защото се обърнаха, но после изтичаха да догонят останалите. Скип престана да тича. Гъсеничната верига беше по-близо до плашилото и той не можеше да изпревари децата.

Още докато си го помисли, дочу пронизителен вик. *Писък!* Друг писък, в който се примесваха ужас и удоволствие, прекъсна монотонния припев. Децата бяха обхванати от истерия. От гърлото на

някакво малко момченце се изтръгна наподобяващ пищялка вик. Скип си представи как ръцете им докосват трупа, напипват костите.

Той тръгна обратно към дома си с насочено към земята фенерче. Чувстваше се по-зле, отколкото ако беше разкрит от полицията. Всяко дете щеше да разкаже на родителите си какво бяха намерили. Скип съзнаваше, че животът му е свършен. Бе виждал бизнесмени, изправени пред прага на смъртта. Познаваше хора, които скачаха от прозорците или вземаха голяма доза приспивателно.

Скипъртън веднага се отправи към пушката си, която стоеше във всекидневната на долния етаж. Постави дулото в устата си и дръпна спусъка. Когато след миг децата се втурнаха през полето към шосето, Скип вече бе мъртъв. Хлапетата чуха изстрела, но си помислиха, че някой се опитва да ги убие.

Анди също го чу. Беше видял виещата се сред полето процесия и бе чул виковете на Скипъртън. Веднага разбра какво се е случило. Изгаси телевизора и бавно се отправи към къщата. Редно беше да извика полицията. Той реши да отрича, ако го попитаха знае ли нещо за трупа, облечен в дрехите на плашилото. И без друго по това време бе отсъствал от къщи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.